

РЕШЕНИЕ

№ 263

гр. Стара Загора, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и пета
година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Орлин Н. Летов

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20255500500502 по описа за 2025 година

Производството е на основание чл.269-273 и чл.218- 223 от ГПК във
връзка с чл.45- 49 и чл.82- 86 от ЗЗД.

Въззивното дело е било образувано въз основа на подадена в законния 2-
седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 16676/30.05.2025г.
от ищеца - пълнолетния български гражданин Д. Г. Г. от гр.С.З., против изцяло
негативното за него първоинстанционно Решение № 448/15.05.2025г. по
приключеното гр.д.№ 3169/2024г. по описа на РС- гр.Ст.Загора. Счита, че в
изцяло отхвърлителните части против ответника/въззиваем/
първоинстанционното Решение било необосновано, незаконосъобразно и
неправилно, като излага подробни фактически и правни аргументи в своя
подкрепа. Прави оплаквания, че обжалваното Решение противоречало изцяло
на закона и на събраните по делото доказателства, че същото било
необосновано, неправилно, незаконосъобразно и постановено в противоречие
с процесуалните правила. Моли настоящия въззивен съд да отмени изцяло в
атакуваната му част първоинстанционно Решение и да постанови ново, с
което да уважи изцяло по основание и по размер осъдителните искове против
ответника, ведно със законните последици от това. Няма свои нови
доказателствени искания пред настоящия въззивен съд. Претендират
разноските си пред двете съдебни инстанции. В този смисъл е пледоарията му
пред настоящия въззивен съд. Не е представил писмена Защита в дадения му
от съда 1- седмичен срок.

В законния 2- седмичен срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен

Отговор на в.жалба вх.№ 22263/16.07.2025г. от ответника /въззиваем/ - юридическото лице /търговския субект/ УМБАЛ "П." ООД, гр.П., който счита направените във въззивната жалба оплаквания за необосновани, неоснователни и недоказани, и считат, че изцяло отхвърлителното първоинстанционно Решение било мотивирано, законосъобразно и правилно, постановено съгласно събраните по делото доказателства и в съответствие с материалния и процесуалния закон, със законните последици. Няма свои нови доказателствени искания. Претендира разноските си пред въззивната съдебна инстанция. Не се е явил процесуален представител и не е пледирал пред настоящия въззивен съд. В подкрепа на Отговора му на в.жалба е и писмената му Защита в дадения му от съда 1- седмичен срок.

Третото лице - помагач на страната на ответника /юридическо лице/ - застрахователя ЗД„Е.“ АД, гр.С. счита направените във въззивната жалба оплаквания за необосновани, неоснователни и недоказани, и считат, че изцяло отхвърлителното първоинстанционно Решение било мотивирано, законосъобразно и правилно, постановено съгласно събраните по делото доказателства и в съответствие с материалния и процесуалния закон, със законните последици. Няма свои нови доказателствени искания. Претендира разноските си пред въззивната съдебна инстанция. В този смисъл е пледоарията на процесуалния му представител - юрисконсулт. Не е представило писмена Защита в дадения му от съда 1- седмичен срок.

Въззивният ОС- Ст.Загора в настоящия си състав счита, че въззивната жалба е процесуално допустима, родово и местно подсъдна на настоящия въззивен съд, поради което следва да се произнесе по същността на направените в нея оплаквания.

По съществото на направените въззивни оплаквания, настоящия ОС- Ст.Загора констатира, че първоинстанционният РС е изложил достатъчно подробно мотиви, обсъждайки всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, както и заключението на съдебно- медицинската експертиза, което не е оспорена по никакъв начин от никоя от страните и третото лице-помагач.

Действително с оглед фактическата страна и правното естество на разглеждания по делото исков съдебен спор, за всяка работа отговаря извършителя ѝ относно евентуално настъпили вреди, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. За да е налице процесната гаранционно- обезпечителна отговорност по реда на чл.49 от ЗЗД/която има безвиновен характер/, е следвало да се установи по несъмнен и безспорен начин в хода на първоинстанционното съдебно следствие, че претендираните имуществени и неимуществени вреди са били причинени от лица, на които извършителят /болницата/ е била възложила определена работа, при или по повод нейното изпълнение, както и да са били налице и общите законови предпоставки за претендираната деликтна отговорност по чл.45 от ЗЗД, изразяващи се в евентуални действия или бездействия на съответното физическо лице, натоварено с извършването на определена работа, вреда,

противоправност на извършените действия и наличие на причинно-следствена връзка между деянието и настъпилото увреждане.

При извършената от ОС- Ст.Загора въззивна проверка се установи, че се явяват напълно правилни и законосъобразни мотивите и изводите на РС относно това, че медицинската помощ е правно регламентирана дейност. Действително съгласно разпоредбата на чл.80 от Закона за здравето /ЗЗ/, качеството ѝ се основава на медицински стандарти, утвърдени по реда на чл.6, ал.1 от Закона за лечебните заведения /ЗЛЗ/ и Правилата за добра медицинска /ПДМП/ практика, приети и утвърдени по реда на чл.5, т.4 от Закона за съсловните организации на лекарите и лекарите по дентална медицина /ЗСОЛЛДМ/. Съгласно нормата на отпосимия чл.6, ал.1 от ЗЛЗ дейността на лечебните заведения и на медицинските и други специалисти, които работят в тях, се осъществява при спазване на медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ и осигуряване защита на правата на пациента, като медицинските стандарти се утвърждават с Наредби на министъра на здравеопазването /МЗ/. Съгласно тях добрата медицинска практика изисква всеки пациент да получи адекватно на състоянието му лечение, по време на което да се съблюдават всички гарантирани му права. Съобразно принципа на адекватните очаквания при наличие на здравословен проблем, по повод на който пациент се обръща за помощ към лекар, специалистът следва да предложи и осъществи лечение, съответно на медицинските стандарти и добрите практики, и да спазва правата на пациента съгласно чл.86 от ЗЗ.

Видно от събраните по приключеното първоинстанционно дело доказателства /преценени поотделно и в тяхната съвкупност/, РС е достигнал до обоснованото заключение, че не може да се направи несъмнен и безспорен извод за действие /или бездействие/ на длъжностните лица при въззиваемата болница, извършили процесната операцията през м.март 2018г. за подмяна на лява тазобедрена става на въззивника /ищец/ Д. Г. с изкуствена такава, което да е в противоречие с утвърдените от медицинската наука и практика методи и технологии за осъществяване на медицинската помощ, с медицински стандарти в съответната област и Правилата за добра медицинска практика. Не са били твърдени, установявани и доказани каквито и да са нарушения по чл.81 от ЗЗ, включващи своевременност и достатъчност на медицинската помощ, спазване на правата на пациентите/включително правото му на информирано съгласие или на безопасност на лечението/, както и неспазване на етичните изисквания при упражняване на медицинската професия, залегнали в Кодекса за професионална етика на българските лекари. Деянията, които противоречат на посочените изисквания, могат да се изразяват в най-различни действия /или бездействия/ - например евентуално неправилно лечение, неправилна диагноза, погрешно извършена манипулация или операция, неправилно или липсващо постоперативно наблюдение, несвоевременно поставяне на диагноза, ненавременен приемане на лечение и други. Липсват доказателства относно установено действие на процесната интервенция, които да са в нарушение на утвърдените медицински

станданти за качество на оказваната помощ, Правилата за добра медицинска практика, както и каквато и да е причинно- следствена връзка между действия или бездействия на медицинските специалисти, и настъпилото на 11.05.2023г. счупване на изкуствената става на пациента - въззиваем. Като посочените заключения са в пълно съответствие и трайната съдебна практика относно състава на непозволеното увреждане по аналогични казуси в продължителен период от време.

Следователно от събраните по приключеното първоинстанционно дело множество писмени и гласни доказателства, по един категоричен начин не е било доказано претендираното осъществяване на нормата на чл.45 във вр. с чл.49 от ЗЗД, тъй като не са били налични законовите предпоставки относно правоотношение по възлагане на работата, осъществен фактически състав от физическо лице - пряк изпълнител на работата с необходимите елементи по чл.49 от ЗЗД /деяние, имуществена или неимуществена вреда, причинно-следствена връзка между деянието и вредата, противоправност и вина/, както и не е било доказано настъпилите у пострадалия вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа, а именно чрез действия, които пряко съставляват извършването на възложената работа, чрез бездействия за изпълнение на задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или характера на работата, или чрез действия, които не съставляват изпълнение на самата работа, но са пряко свързани с него.

В първоинстанционното производство ищецът не е провел пълно и главно доказване за осъществяване на фактическия състав по чл. 45 от ЗЗД, понеже по приключеното дело на РС не са били доказани никакви конкретни противоправни действия и /или бездействия/или съвкупност от такива/ на служители /длъжностни лица/ от въззиваемата /отговорна/ болница, които да се намират в пряка причинно-следствена връзка с настъпилите неблагоприятни последици, изразяващи се в претендираните процесни имуществени и неимуществени вреди в посочените парични размери.

В конкретния случай се явява напълно неоснователно и въззивното оплакване, че РС не бил съобразил при постановяване на своето изцяло отхвърлително Решение с Постановление № 7/29.12.1958г. на ВС за възникване отговорността за вреди по реда на чл.49 от ЗЗД, поради което изложените оплаквания във в.жалба се явяват изцяло неоснователни и недоказани, не водят до никакъв фактически и правен извод за евентуално осъществен състав по чл.49 във вр. с чл.45 от ЗЗД.

Изложеното твърдение и оплакване едва в процесната въззивна жалба , че вината и отговорността на медицинския екип произтичали от това, че не били съобразили възрастта, ръста, теглото и други индивидуални физически характеристики на пострадалия пациент, в резултат на което по-късно поставената му става се била счупила. Напротив - това твърдение безспорно не е било изложено в Исковата молба, не е било установено по първоинстанционното дело и подобен извод не може да се направи от

събраните пред РС множество неоспорени от никоя от страните доказателства, нито такива фактически обстоятелства са установени и доказани при разглеждане на настоящото въззивно дело. Безспорно е установено още на първата съдебна инстанция, че пациентът е постъпил за оперативно лечение на лява тазобедрена става, в хода на лечението му на 22.03.2018г. е била извършена от ответната болница оперативна интервенция, представляваща тотална смяна на лява тазобедрена става. Преди извършване на операцията на пациента е била извършена необходимата предоперативна подготовка, извършени са били необходимите предварителни прегледи, изследвания и консултации, като пациентът е бил информиран за същността на операцията и всички възможни рискове от нея, за което и е подписал изрична писмена декларация за информирано съгласие, което е част от История на заболяването ИЗ № 7087/2018г. Тази оперативната интервенция спрямо въззивника/пациент/ е била извършена на 22.03.2018г. при безспорно строго спазване на всички принципи и правила на добрата медицинска практика, съгласно всички данни следоперативният период е протекъл гладко, без усложнения, затруднения и дискомфорт за пациента и пациента е изписан вертикализиран, напълно подвижен, без нужда от помощни средства. Едва по-късно е възникнало процесното му увреждане /счупване на поставената тазобедрената става на 11.05.2023г./ след около 5 г. след извършване на самата процесна операция.

Поради което се явява напълно неоснователна и недоказана исковата претенция, че са претърпени болки и страдания от повторната смяна на стават и съответните финансови разходи, свързани с нея, не ангажират отговорността на болничното заведение по чл.49 от ЗЗД за вреди от претърпяната през 2018г. оперативна интервенция. Следователно процесната оперативна интервенция от 2018г. не се намира в пряка причинно- следствена връзка с настъпилите вреди от счупване на ставата чак през 2023г., като финансовите разходи от първоначалната и повторната операция за смяна на изкуствената тазобедрена става, както и неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени от ищеца вреди/болки и страдания, загуба на подвижност, дълъг възстановителен период и продължителен стрес от преживяното във връзка със счупване на изкуствената тазобедрена става на 11.05.2023г., не се дължат от болничното заведение на пациента. Още повече, че по време на лечението на пациента в болницата е била поставена диагноза, която точно и пълно съответства на симптомите, установени при анамнезата, които болният е споделил с лекуващия го екип, подбрани са били и са пълно и своевременно изпълнени всички задължителни медицински манипулации, заложи в действащите нормативни актове, националния рамков договор и правилата за добра медицинска практика, които съответстват на поставената диагноза. Като действията на медицинските специалисти са изцяло в съответствие с приложимите медицински стандарти за лечение и самата операция е извършена в съответствие с медицинската наука и практика, както и приетите медицински стандарти, което се потвърди от вещото лице по делото. В хода на

приключилото първоинстанционно съдебно следствие не е било установено и доказано каквото и да е евентуално противоправно поведение на конкретен служител болницата, чието поведение да се намира в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с вредите, които въззивникът твърди да са били настъпили за него. Напротив - самият пациент твърди, че вредите са настъпили от „счупването“ на ставата на 11.05.2023г., която той счита за увреждащото събитие, но не става ясно и не се доказва по делото нито пред първа инстанция, нито пред настоящата втора съдебна инстанция как точно лечебното заведение, чрез своите служители и с кои действия е допринесло за настъпване на счупването, поради което и правилно и законосъобразно е постановено от първоинстанционния съд атакуваното Решение, с което неоснователната искова претенция е била изцяло отхвърлена, със законните последици. Също така по никакъв начин не е било категорично доказана твърдяната причинно-следствена връзка между настъпване на самото счупване и някакви действия или бездействия на медицинския персонал на въззиваемия. Не случайно в приетото писмено заключение на съдебно-медицинската експертиза и в устните пояснения на вещото лице в о.с.з. пред РС само е изказано предположението, че това счупване може да е евентуално причинено от умора на материала на ставата на пациента, което е едно изключително рядко явление. Според медицинската практика подобно счупване на металната част на импланта изисква високо енергийни сили, поради което настъпилото увреждане няма данни да е в някаква причинно-следствена връзка с провежданото лечение на пациента, включително и някакво противоправно поведение (действия или бездействия) от страна на служители на въззиваемото лечебно заведение. В тази връзка са и безспорните показания на свидетеля д-р Н.Ц. /лекар - специалист по Ортопедия и травматология в УМБАСМ “П.” - С./, който точно е лекарят, извършил премахването на счупената изкуствена става и поставяне на нов имплант, който категорично потвърждава липсата на нарушения на медицинската практика и приложимата нормативна уредба, включително медицински стандарти при извършване на лечението на пациента и първоначалната операция на 22.03.2018г. при въззиваемия. Наред с това позиционирането на импланта е било извършено в съответствие с приложимите медицински стандарти.

Предвид което в хода на исковото производство пред двете съдебни инстанции не се установи кое е онова евентуално увреждащо противоправно деяние извършено от медицинския екип и от кои конкретен медицински специалист при въззиваемото болнично заведение, от които се претендира, че са произтекли имуществените и неимуществените вреди за пациента. Безспорно факторите за подобно счупване на ставата могат да бъдат много, като много от тях зависят и от състоянието и начина на живот на пациента и от механизма на настъпване на самото счупване. Следователно процесното счупване може да настъпи и при некачествен материала на ставата и при изпълнени всички медицински нормативни изисквания и стандарти.

Поради което процесните предявени искиове с правно основание по чл.49 във вр. с чл.45 от ЗЗД за заплащане на парични обезщетения за претърпени имуществени и неимуществени вреди за периода 20 - 30.03.2018г. относно техния характер, вид и размери са останали недоказани по фактическо и правно основание, претърпените от пациента болки и страдания са били едно нормално развитие и следствие от извършената оперативна интервенция, състоянието на пациента е било съвсем нормално вследствие на извършената оперативна интервенция и не представлява необичайно и извънредно обстоятелство, предвид което и съответно мотивирано, законосъобразно и правилно са били изцяло отхвърлени, със законните последици от това.

В този смисъл са т.6, ал.3 от ППВС № 17/1963г. и ТР № 54/23.06.1986г. по гр.д.№ 21/1986г. на ОСГК на ВС- С., съгласно които производителят носи отговорност за вреди от непозволено увреждане на пострадалия съгласно чл.45 от ЗЗД, ако поради виновно поведение на негов работник или служител са нарушени правилата за изготвяне на съответното изделие.

Предвид което въззивният съд констатира, че фактическите и правните изводи в мотивите на РС са напълно ясни, логични и доказани пред първата съдебна инстанция, че безспорно установените и доказани факти и обстоятелства са напълно достатъчни, за да се направят изнесените изводи и на базата на тях да се постанови процесния атакуван първоинстанционен съдебен акт, изцяло негативен за въззивника - ищец в неговата напълно отхвърлителна част.

В резултат на което въззивният съд счита, че въз основа на така надлежната установена фактическа обстановка със събраните по първоинстанционното дело доказателства, първоинстанционният РС е направил единствено възможен и обоснован фактически и правен извод относно процесните ищцови претенции и е постановил своя съдебен акт, като ги отхвърлил изцяло, със законните последици от това.

Съгласно разпоредбата на чл.280, ал.3, т.1, пр.1 от ГПК и цената на исковите за причинени имуществени и неимуществени вреди /всеки над 5 000 лв./, настоящото въззивно съдебно Решение може да се обжалва в 1- месечен срок от датите на връчването му на всяка от страните и на третото лице-помагач, чрез въззивния ОС- Ст.Загора пред ВКС на РБ- С..

Предвид императивната разпоредба на чл.223, ал.1 от ГПК, относно третото лице - помагач ЗД „Е.“ АД, гр.С. това въззивно съдебно Решение има установително действие за него и насрещната страна.

Ето защо предвид гореизложеното и на осн. чл.271, ал.1, пр.1 и чл.218-223 от ГПК във вр. с чл.45- 49 и чл.82- 86 от ЗЗД, въззивният ОС- Ст.Загора

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 448/15.05.2025г. по гр.д.№ 3169/2024г. по описа на РС- гр.Ст.Загора.

РЕШЕНИЕТО има установително действие във взаимоотношенията между третото лице – помагач застрахователя/ ЗД „Е.“ АД, гр.С. и въззивника /ответник/ УМБАЛ “П.“ ООД, гр.П..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 1- месечен срок от датите на връчването му на всяка от страните и на третото лице - помагач, чрез ОС - Ст.Загора пред ВКС - С..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____